

Bohoslužby v Zábřehu 9.března 2014

Mt 4, 1-11

Milé sestry, milí bratři, na důležité okamžiky života je potřeba být řádně připraven. Myslím, že jsme si tím prošli všichni, když jsme procházeli zkouškami typu maturity, státnic, nebo závěrek na učilišti či v autoškole, případně pohovoru v práci. Asi málokdo by se odvážil k takové zkoušce přijít, aniž by se na ni řádně připravil. Vždyť je to chvíle, kdy si člověk nemůže dovolit selhat, protože takový okamžik má vliv na jeho další život. Proto se chystá, snaží se být co nejpřipravenější, nechce nic podcenit.

Skutečné zkoušky však nejsou jen o znalostech. Jsou také o přístupu člověka k určité problematice, jsou ukázkou, jak se osvědčí při plnění různých úkolů, jak dostojí svým povinnostem. Asi není moc povzbudivé, že hned v první takové větší zkoušce člověk selhal. Bylo mu nabídnuto, aby pojedl zakázané ovoce. A i když chvíli váhal, nakonec podlehl. Neodolal pokušení, které na něj přišlo. Ukázalo se tak, že sám o sobě není člověk schopen před tím zlým obstát. Nejsme dokonalí, ale selháváme. To je prostě skutečnost, se kterou je třeba se vyrovnat. Proto naše cesta života není příliš schůdná. Je na ní mnoho bolesti a utrpení. Ne proto, že by Bůh nebyl dostatečnou ochranou svému stvoření, nebo byl tak zlý, ale proto, že nejsme natolik připraveni nést odpovědnost za jeho stvoření. Stačilo se zmínit, že člověk může být jako Bůh a už zapomíná, že je jeho tvorem, který zde má svůj úkol. Jsme stvoření, abychom byli Božími obrazy a pečovali o tuto zemi. Co je pro takový úkol to nejdůležitější? Pokud má člověk o něco pečovat, musí mít na mysli prospěch toho, co je mu svěřeno, musí dbát, aby to plnilo svůj účel. Stvoření je zde k oslavě Boží. Není zde pro blaho člověka, či dokonce k jeho oslavě.

Novou šanci dostáváme všichni v Ježíši Kristu. Sám Bůh v něm přichází, aby s námi sdílel tento náš život a ukázal nám, že nemusíme žít jen sami sobě, ale můžeme tu být k jeho oslavě a k jeho slávě pečovat o dílo stvoření. Proto také Ježíš prochází na počátku svého působení zkouškou. Sám Duch jej vede na poušť, aby tak byl Ježíš vyzkoušen. Je to docela pozoruhodná zkouška. Na jejím počátku je údaj, který většinou přeskočíme, nebo jej bereme jen jako úvod prvního pokušení. Je to údaj o postu. Ježíš se na poušti postí. Ne proto, že by neměl co jíst, vždyť v poušti žil jeho předchůdce Jan Křtitel a na hlad si určitě nestěžoval. Půst je zde součástí přípravy ke zkoušce. Nemá to ani zdravotní či nějaký dietní význam, ale je to úkon odevzdání se Bohu a soustředění na jeho hlas. Půst je přeci vzdání se všeho, co normálně člověk opečovává, a nechání prostoru Bohu. Postit se tak znamená hledat společenství s Bohem na

úkor všeho, čím běžně žijeme.

Ježíšův půst je příprava na službu. Sice se nechal pokřtít a vyznal tak svou sounáležitost s námi, přiznal se k úkolu, který mu Bůh dal. Avšak vše je třeba uspořádat, promyslet. Půst je tak velice skvělý čas. Pokud ho tedy nebereme jako nutné zlo, jako nutnost odříct si kus žvance či nějaké skvělé zážitky. Je to čas, kdy můžeme prožít Boží blízkost a ta nás naplní takovým zvláštním způsobem, že si přijdeme skutečně nasyceni, i když nepojíme ani sousto chleba. Dodá nám to nesmírnou sílu k tomu, abychom zdolali i to, co se dříve zdálo nezdolatelé. Jestliže se tedy Ježíš postil, pak byl plný nadšení a sil do Boží služby. A právě v tu chvíli přichází pokušení. Tělesně je možná zesláblý, přeci jen dlouhodobý nepříjem potavy se na člověku podepíše. Avšak duchovně je velmi silný. Zdálo by se tedy, že zrovna v tuto chvíli nemá pokušení moc cenu. Jenže ono přichází a toto je ten nejlepší čas. Ostatně v ráji také nepřišel pokušitel v nějakou špatnou dobu, ale přišel ve chvíli, kdy člověk měl všechno, měl zajištěn pokrm, měl možnost být blízko Bohu. V ničem tak neměl nedostatek. Avšak pokušitel v něm vyvolal touhu po něčem, co vlastně tolik nepotřeboval. Stejně je tomu i u Ježíše. Ďábel přichází s nabídkou něčeho, co vlastně Ježíš tolik nepotřebuje a co by ho asi normálně ani nenapadlo. Dělat z kamení chleby, skákat z vrcholu chrámu nebo získávat celý svět, to by ho asi normálně nenapadlo. K čemu by mu to bylo? Avšak v určité chvíli, když to ten satan takto zmíní, tak si může říct, proč ne? Proč neukázat, že to zvládnu, že na to mám, že jsme někdo velice významný? Ježíš byl na poušti a postil se, aby si uvědomil, že přišel, aby se stal pravým člověkem. Ve křtu na sebe vzal úděl hříšného člověka a tím dal ďáblu možnost, aby ho pokoušel. To pokušení by se vlastně dalo shrnout tak, že mu nabízí, aby se choval jako Bůh, aby se vzdal svého lidství. Tím by popřel vše, proč přišel. Jestliže se stal Ježíš člověkem, tak právě touha po božství je jeho největším pokušením. Stejně jako byla pro Adama s Evou, stejně jako je pro každého z nás.

Pokušení na poušti je pro nás už dost známý příběh a vidíme na něm, že máme i my šanci odolat. Pokušitel není ten, který má běžně moc nad našimi životy. Má ji jen tehdy, když mu ji dáme, když mu uvěříme a necháme se jím vyvést ze společenství s Hospodinem. Přitom je důležité, abychom se měli na pozoru právě před tím, kdy se stáváme nejzranitelnější. Pokušení, kterými prošel Ježíš se samozřejmě dají vidět i u nás. Můžeme být hladoví a pak se vrháme po jakémkoliv šanci získat pokrm. Můžeme mít touhu ověřit si, zda Boží moc opravdu funguje. A stejně tak je lákavá nabídky získat celý svět. Kdo by neměl nutkání být tím, komu svět leží u nohou? Tím ale výčet nekončí. Všechna tato pokušení ukazují trochu hlouběji k člověku a jeho nitru. Ukazují k obecné touze poradit si v životě bez Boha. Co je ale na tom to nejhorší, přicházejí ve chvíli, kdy se Bůh zdá být nejbližší. V tom je ta záludnost. V tu chvíli by to nikdo nečekal. Proto je tak snadné podlehnout. Takovým pokušením pak nemusí být jen ta tři jmenovaná u Ježíše. Může to být, že člověk se neovládne a pohádá kvůli blbosti s někým blízkým sotva přijde ze shromáždění, které ho duchovně, jak se říká, nabilo. Jakmile strávíme příjemný čas s Bohem, ďábel se hned snaží, abychom vzápětí narušili pouto mezi námi a druhými lidmi. Jakoby tím chtěl ukázat, že všechno byla jen hra, že ve skutečnosti Bůh v nás nic nezměnil a sotva se nedívá, jsme zase ti staří hříšní Adamové a Evy. Vždyť Boží dílo nás má

vést k pokoji. Jenže právě ta chvíle, kdy je člověk ještě hlavou v nebi a za nohy je stažen na zemi, je problém, protože lidské srdce touží být právě v tom nebi a je-li nuceno k pobytu na zemi, bouří se. Proto by půst neměl vést k leštění svatozáře, vylepšování svého zbožného obrazu před Bohem a někdy i před lidmi, ale měl by člověka měnit, posilovat jej ve vědomí, že opravdu patří Bohu a jediná cesta, jak u něj setrvat je cesta víry. Právě takto jsme mohli vidět účinek postu na Ježíši. Upevnil jej v přijetí svého poslání na zemi a tak mohl odolat lákavé nabídce jednat jako Bůh.

Blíží se velikonoce a začíná doba postu. Mnoho se mluví o tom, co se může a co se nemůže jíst. Je ale dobré vědět, že v tom skutečný půst vůbec není. Samozřejmě není na škodu si odříct některé potraviny a zvyky. Avšak to je jen vedlejší projev toho, čím má toto období být. Účelem není vyhladovět a shodit několik kilo. Účelem je vyčistit své nitro, aby bylo připraveno slyšet Boží hlas a přijímat Boží vůli. Ježíš přeci několikrát ve svém působení ukázal, že cesta života nevede dodržováním litery Zákona, ale vede naplněním jeho podstaty. Proto i v otázce postu je třeba nezůstat jen u toho povrchu, ale ponořit se hlouběji a tím se pak řídit. Proto nepřemýšlejme tolik o tom, co si odřekneme a co ne. Spíše přemýšlejme o tom, jak se přiblížit Bohu, čeho se zříct a co změnit, abychom byli opět jeho obrazy. Půst je cvičení duch, aby se naučil znát Boží hlas a nechal jím formovat své jednání. A tak na konci postu by neměl následovat útok na ledničku a úlevná snaha dohonit, co si člověk musel odepřít. Měla by přijít změna člověka, jeho smýšlení a jednání. Vždyť se odevzdal Bohu a poznal, že v jeho rukou je člověku nejlépe. Proč se jich tedy znovu vzdávat a jít si svou cestou? Proč se zase plácát životem bez nich?

Ze zkoušek má člověk většinou trochu hrůzu. Nejsou nic moc příjemného. Na druhou stranu nám ukazují, jak na tom skutečně jsme. Nemělo by tedy být naší touhou, aby zkoušky a pokušení nepřicházely. Patří k cestě následování. Spíše prosme za moudrost a sílu ve zkouškách vytrvat a obstát. Je jen jedna cesta, jak toho dosáhnout. Tou cestou je ztišení před Bohem, hledání Boží tváře, čas trávený na modlitbách. Jen tam člověk dostává sílu k tomu, aby přijal své místo v tomto světě, aby se stal nikoliv pánem tohoto světa, ale jeho správcem, tím, kdo bude usilovat o jeho dobré fungování a nikoliv drancování ve svůj prospěch. Potkávají nás zkoušky a my smíme poznávat, jak mnoho nám ještě chybí, abychom se stali těmi, kdo naplní poslání, které jsme dostali od Ježíše. A tak se postem připravme na to, abychom vydali své svědectví a ukázali ke spáse, která přichází v oběti Ježíšově na kříži.

Pane Ježíši, obstál jsi v pokušení na poušti. Smíme poznávat, že i my můžeme obstát, když svou sílu a naději vložíme do rukou tvého Otce, když budeme chtít obstát ne pro svou, ale pro jeho slávu.

Neděle 9.března

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Pátek, 25 Duben 2014 09:48 - Aktualizováno Pátek, 25 Duben 2014 09:49

Amen.